

Пише: Ања Марковић
уторак, 01 април 2014 13:39

Свака част Луковићу, у само пар редова је својим преданим гажењем и пљувачином допринео да велики број људи осети нешто ново на таблоидној сцени. Нешто што ће објаснити ко је опасан лудак и чија поезија једе говна у Србији.

Постоји једно место у бескрајним пронстранствима интернета које се с правом може означити као депонија писане речи, место на које се слива сав шкарт таблоидног новинарства. Ако сте помислили на Блиц или Курир, погрешили сте. Е-ломача, колевка острашћености, примитивизма и мржње, упакована у термин *гонзо новинарство*.

Петар Луковић, психичар, и Харис Имамовић, квазикритичар, специјално изабрани су за најгрубљи медијски лимит за чије спровођење бирају средства каква им се огледали у најдржљивијим таблоидима. Представљамо вам два случаја.

Први случај

У тексту „Поезија која је појела говно“, који је објављен пре нешто више од месец дана, имали смо прилику да видимо иживљавање Хариса Имамовића над ликом и делом Милене Марковић. Такав бруталан и примитиван напад на нечију поезију открио нам је до које мере сеже „критичарев“ истанчан осећај за глупост, необразованост и поражавајуће неразумевање поезије. Ако му је био потребан новац, могао је само да затражи, ево, организовали бисмо се да му платимо да не пише. А и да не чита.

Е-ломача, колевка острашћености, примитивизма и мржње

Пише: Ања Марковић
уторак, 01 април 2014 13:39

